

14.12.04 Rybanaruby, 15.12.04 P- klub, 17.12.04 Divadlo za plotem

Týden mezi stříbrnou a zlatou nedělí pro mne každoročně znamená dvoumístný počet přesčasových hodin a patří pravidelně k nejhektičtějším v roce (říká se tomu též knihkupecké žně). A já bych rád poděkoval těm, o kterých zde budu psát, za to, že mi ho pomohli přežít bez úrazu na duchu.

?hrajeme v klubu Rybanaruby? Nasim hostem bude UZASNA Janca Vebrova, pisnickarka z Varnsdorfa, která ma to, co Raduze chybi? stálo v esemesce Dušana Vainera, kapelníka **Šantré**,

kterou mne zval na jejich poslední koncert v roce 2004. Orientální ladění koncertního sálu a vlastně celého klubu na horním konci Mánesky (č.87, Praha - Vinohrady) má

Šantré na ilustr. snímku Dušana Trličíka

atmosféru dokonalé pohody, ve které je radost poslouchat muziku, která jako by zde nově vznikala, i když je ta která píseň nesčetněkrát "prochozená" - a fantastické na tom je, že tento můj posluchačský dojem dokonale koresponduje s pocitem hudebníka, jak mi po koncertu potvrdil baskytarista Šantré Pavel Hloušek. A zrovna tohohle usměvavého kluka mám ve velké vážnosti! Baskytaru v FTC muzice (kteroukoliv), jako hudební nástroj, nikoliv pouhé brblátko, pro mne před léty objevil její superhráč Petr Novotný. A to, co na bezpražcové umí Petr, posouvá Pavel, řekl bych, o slušný kus dál. Sám k tomu skromně dodává, že hlavně proto, že mu k tomu Dušanovy písničky a malé nástrojové obsazení jejich tria dávají dost prostoru. Vězte totiž, že několikaměsíční experiment s hostující elektrickou kytarou byl v podstatě ukončen a Šantré zůstává nadále při svém stylu. Dovoluji si ho nazvat spíše barvitějším písničkářstvím než kapelním muzicírováním a je mi velmi blízký. Díky obrovské dynamice, kterou do písniček vnáší především sklenky rozbíjející hlas Inky Tognerové, a nevšednímu souznění perfektně hrané Dušanovy kytary a Pavlovy basovky? Dušanem avizovaná úžasnost **Jany Vébrové** nespočívá v tom, že by měla oproti Raduze něco navíc (třeba třetí ruku), nýbrž v tom, že při vystoupení této devatenáctileté písničkářky s tahací harmonikou si na Raduzu ani nevzpomenete! Její písničky jsou zcela originální (některé zpívány dokonce jakousi neznámou slovanskou řečí, o které mi po vystoupení Jana řekla, že jí sama slovo od slova nerozumí, že vzniká kdesi hluboko v ní a zcela vyjadřuje její pocity při vzniku písně) a ani jejich interpretace nevzbouzí v posluchači nejmenší chuť uvažovat o jakémkoliv epigonství. Přesto, že je Jana velmi mladé děvče, mám z koncertu i z posezení po něm pocit setkání se zralou uměleckou osobností? Budí-li nadpis tohoto článku dojem, že budu rozdávat medaile, pak pro Šantré je to rozhodně zlatá a pro Janu Vébrovou ještě o malinké kousíček zlatější.

Zájmové sdružení pro zesurování trampské písně **Chudinkové** se zapsalo do dějin FTC muziky zlatým písmem mj. tím, že pro ni zhruba před třiceti lety objevilo scénu P-klubu Trojická. A právě zde se 15. prosince konal další z jeho obnovených téměř pravidelných koncertů. A protože šlo o koncert vánoční, oloupili Chudinkové diváctvo o prožitek z vystoupení hostů, což je jinak stálá součást jejich programů, a ušetřili mu místo toho další ze svých živých obrazů, které připravují výhradně pro večery vonící jubilejnem či něčím podobným? První polovina programu se nesla v tradičním duchu veselého chudinkovského zpívání a jen vánočně vyzdobené jeviště, jemuž dominoval neskutečně dlouhý a neobyčejně krásný řetěz z pivních zátek, napovídalo, že nás čeká něco mimořádného. A skutečně! Živý obraz byl mimořádně zdařilou kostýmovanou taškařicí o početí a narození Ježíše Krista, při které nezůstalo jediné oko suché - od smíchu? Po živém obrazu zůstali Chudinkové již v kostýmech svatých a tak získaly jejich dost nesvaté písničky, možná mimoděk, nový rozměr srandy, která nás provázela skoro do třiatvacáté hodiny? V posledních patnácti letech mělo muzicírování Chudinků z různých důvodů několik přestávek, taky už to vypadalo na definitivní konec. Ale jsou

Jauvajs na archivním snímku

tady, i když z původního kvartetu jen tři - nejmladší muž v kapele, kontrabasistka a zpěvačka Jařénka (Jarmila?) Múcková a její důchodci, kapelník, autor, zpěvák a kytarista na tuctu strun Jirka Max Prstolam Rohan zvaný též Dědek a největší mluvka, zpěvák a foukačkář, Dědek Méla (Milan?) Kaďour Znojemský - a je to zatraceně dobře, už proto, že legrace není nikdy dost. Navíc se nemohu ubránit dojmu, že pěvecký projev Chudinků zraje jak víno. Zejména ve sboru čím starší, tím lepší?. Takže uděluji opět zlatou medaili!

Poprvé v životě jsem byl pozván na koncert maminkami vystupujících muzikantů. Byly to maminky členů skupiny **Houpačka**, kterou poslední dva roky vídám na dětských soutěžích typu Brána apod. Kapela dvou chlapců a dvou děvčat ještě ne
pa
tnáctiletých otevírala čtyřmi písničkami vánoční koncert skupiny Jauvajs v Divadle za plotem v Praze - Bohnicích a otevřela ho zdařile. Zejména písně

Bylo tu, není tu

a dobře nastudovaná čechomorská

Mezi horami

sklidily veliký aplaus. Po vystoupení Houpačky uvítal její patron a kapelník Jauvajsu Kuba Linhart na scéně dalšího hosta, brněnské pěvecké dívčí trio provázené pianistkou, skupinu

Na chvíli motýli

. Tuto formaci jsem slyšel poprvé jako finalistku ústecké Porty. Líbily se mi, holky. Tam. I když mi do portovního rámce moc nepasovaly. Asi moc intelektuální? Tady jsem byl nadšen. První čtyři písničky. Spokojen prvních dvacet minut. Potom už to bylo pořád stejné, místy i stejnější. Krásná je píseň, která dává souboru jméno, její takřka humorný protipól Na Kraví hoře a několik dalších. Při uvážlivěji postaveném sledu písniček a délce do pětadvaceti minut to mohla být velká paráda. Tři čtvrtě hodiny je prostě moc. Škoda, zpívá jim to hezky? Po přestávce patřilo

jeviště Divadla za plotem skupině

Jauvajs

, a že je veliké, podělila se o ně během své produkce s pražskou taneční skupinou

Coiscéim

, která vyšperkovala večer ukázkami irských tanců? Jauvajs jsem viděl poprvé s novou houslistkou Sylvou Švejdarovou a jsem rád, že její příchod do kapely je návratem do jejích nedávno minulých zlatých časů, nevěští-li přímo časy nové, ještě lepší. Radost to zcela zřejmě působí i kapele, která se při hře několikrát tak odvázala, že měli tanečníci co dělat, aby se ctí zvládli nasazené tempo. Muzikantský zápal Jauvajsu a mistrovství tanečního sextetu (pozoruhodná sestava dvou mužů a čtyř dívek) přivedlo, zdaleka ne poprvé, diváky do varu a děkovačky umělců nadšenému publiku po předavcích nebraly konce. Jauvajsu i Coiscéimu patří za tento zážitek jednoznačně zlatá medaile s poklonou. Houpačce přiděluji stříbrnou, pro radost a povzbuzení silně zlacenou a pro Na chvíli motýli mi tu zbyla, za jejich hlásky, stříbrná? A tu úplně nejzlatější si zaslouží Linhartovic Anička, nejmladší a nejukázněnější divák tohoto večera. Počítám-li dobře, nemá to zlaté miminko ještě ani pět měsíců?

To je vše hezké, co jsem v týdnu mezi stříbrnou a zlatou nedělí zažil, i když práce prý šlechtí. Přesto se o Vánocích, ani v novém roce 2005 nepředřete, žijte hudebně, vesele a zdravě a radujte se z dárků od Ježíška i kdyby byly úplně maličké. Ahoj!